

12de zondag door jaar A

Mt. 10, 26-33

Als mensen onrecht wordt aangedaan, of we dat nu zelf zijn of anderen, komen er vaak twee gevoelens naar boven drijven: angst en wraak. We doen er om te beginnen goed aan om te erkennen dat die gevoelens er zijn. En er ons niet meteen schuldig over te voelen.

De lezingen van vandaag gaan over deze gevoelens. In de lezing van Jeremia gaat het vooral om wraak. Laat mij zien hoe Gij U op mijn vijanden wreekt, Heer, schreeuwt Jeremia. Dat klinkt niet erg netjes, en dat is het ook niet. Maar laten we niet vergeten, dat Jeremia zelf te lijden had van vervolgingen, en dat juist omdat hij opkwam voor meer rechtvaardigheid: omdat hij het onrecht dat de gewone mensen door de machthebbers werd aangedaan, ook binnen zijn eigen volk, niet langer kon aanzien. Dan zijn die gevoelens van wraak weliswaar niet netjes, maar wel begrijpelijk. Ook een profeet is een gewoon mens. En de bijbel schrikt er niet voor terug om dat te laten zien. Jeremia was een mens met goede positieve bedoelingen, maar die net als ieder ander ook negatieve gevoelens kende.

In het evangelie van vandaag treedt vooral angst op de voorgrond. Ook de volgelingen van Jezus hebben te lijden van vervolgingen, van de overheid in Israël en vooral van de Romeinen. Tegen die achtergrond wil Mattheüs ons bemoedigen toch door te gaan met de verkondiging van de blijde boodschap. Over de manier waarop dat moet, staat niets geschreven. Dat is in elke tijd anders. Wat in elke tijd wel hetzelfde is, en dus ook in onze tijd, is dat een boodschap die wil bijdragen tot een meer menselijke wereld, niet bij iedereen populair is. Denk bijvoorbeeld eens aan al die anti-AZC-protesten. Protesten die, zeker door de manier waarop, dwars ingaan tegen de boodschap van het evangelie.

Een andere reden om bang te zijn het evangelie te verkondigen, is dat het consequenties heeft voor onszelf. Het vraagt namelijk iets van ons. Het vraagt namelijk om ons eigenbelang opzij te zetten, tenzij dat eigenbelang tevens in het belang van anderen is. En we weten allemaal uit eigen ervaring hoe moeilijk dat is.

Wraak en angst. Twee gevoelens die we dus allemaal kennen. En dus ook eerlijk moeten erkennen. De vraag is nu: hoe gaan we daarmee om?

Wat onze wraakgevoelens betreft: Het is waarschijnlijk het beste om te proberen ons te verplaatsen in de situatie van mensen tegenover wie we die wraakgevoelens hebben. Proberen te achterhalen wat mensen die naar onze mening fout zijn eigenlijk beweegt. Wat er achter zit. Is er misschien ook iets wat hún is aangedaan? Iets waarvoor wij ook medeverantwoordelijk zijn? Als iemand bij mij inbreekt, is mijn eerste reactie: opsluiten dat gespuis. En natuurlijk mag misdaad niet ongestraft blijven. Maar we doen er minstens even goed aan om naar de

oorzaken te kijken van zoveel criminaliteit in de samenleving. Ligt die voor een deel ook niet in de hebzucht die van alle kanten, óók door de overheid, wordt gestimuleerd en waar we zelf ook maar al te gevoelig voor zijn?

Daarmee raken we aan het tweede gevoel, de angst. Zijn we niet te bang om het evangelie in praktijk te brengen, omdat dat aan onze portemonnee komt? Omdat het zoals gezegd aan ons eigenbelang komt? We kunnen die angst overwinnen door ons eens goed af te vragen, wat ons werkelijk gelukkig maakt: het hebben van materiële goederen of het délen van materiële goederen.

Daarom tenslotte dit: Als Jezus ons voorhoudt dat we het evangelie van de daken moeten verkondigen, bedoelt Hij niet dat we hard moeten schreeuwen, zoals sommige televisiedominees doen. Dan bedoelt Hij eerder dat we onze angst moeten laten varen om de blijde boodschap in praktijk te brengen, in het leven van alledag, tot welzijn van alle mensen. Vertrouwen in de ander is daartoe een basisvoorwaarde. Amen.

Jan van de Laar, pastor